

Lezsák Sándor

Az én versemben

(1–5.)

1. Utcabál

Az én versemben
Budapesten,
a Józsefvárosban,
az Illés utca 18-ban,
a szomszédból,
Rózsika néni ablakából
néztük, hogy utcabál van.

Ekkor ötéves voltam,
de 1954-ből még ma is
Anyánk a járdáról integet.
Éjszakás volt. Dolgozni ment.

2. Azóta tériszony

Az én versemben,
Budapesten,
a Dob utca 60-ban
második emelet,
a gang végén
Klárka húgoddal
ráztuk a szőnyeget.

Kezemből kicsúszott,
a kádfürdős
háztetőre esett.

Megjijedtünk.
Vissza kell hozni
a szőnyeget!

Átmásztam
a rozsdamarta vaskorláton,
léptem a keskeny
tégla fal peremére,
kéményt tapogattam,
csúsztam, másztam,
cserép nem tört alattam.

Lábammal a szőnyeget
feljebb húztam,
lassan felálltam,
egyensúlyban a tetőcserépről
a gang külső oldalán,
peremén keresett
helyet a lábam,
és a szőnyeggel a korláton át
visszamásztam,
a húgom is segített.

A lábam ma is megremeg.

Azóta a mélység
látványától vérem
a talpamhoz bizsereg.

3. Örök szabadságom, első szerelmem

Az én versemben
örök szabadságban,
első szerelemben,
Nyíregyháza után,
a Tokaji út mentén,
Nyírtelek előtt
egy kis faluban,
Felsősóskút 43-ban,
ahol a szabadságban
örökké lázadó nyár van,
mert a gyümölcsöst elvették,
Nagymama belehalt,
a termő fákat, szőlőt
kivágták, és június végén

Nagypapával üldögéltünk
a vastag cseresznyefa törzsén:
élőben tanultam a történelmet,

nyáron pedig sistergő lázban,
mozi után, éjszakában,
szelídítő szóke lánnyal
tanultam a szerelmet.

4. Tanyasi iskolában

Az én versemben
Lakitelek mellett, Szikrában,
a részben összevont
tanyasi iskolában
1973-ban, szeptemberben
képesítés nélkül
tanítok minden tantárgyat.

Külön padsorban
kilenc ötödikes és
nyolc hatodikos.
Az egyik osztálynak
közös óra,
a másik osztálynak
önálló óra.

Tanultam és tanítottam.
Ez volt az én főiskolám.

Szeptemberben
kerékpárral kirándultunk
a félegyházi múzeumba,
a Holt-Tisza mellett
jártuk a Töserdőt,
a fekete vaskályhába
tüzelőt gyűjtöttünk,
bogarakat gombostűvel
szúrtunk nevesítve fatáblára,
falevelet préseltünk,
rajzlapra másoltuk,
fizika órán pedig
Öveges tanár úr
kísérletét próbáltuk:

a szifonos patron
időmértékben, akadozva
süvített a dróthuzalon.

Torna órán akadálypálya,
játékos gyakorlatok,
magyarórán Ki a bűnös?
tárgyaláson mindkét Toldit
vádoltuk és védtük,
végül Miklóst fölmentettük,
és várakat építettünk
homokból az udvaron,
török nem rombolta,
csak az őszi eső mosta el.

Raccsoló énektanár voltam,
lemezeket hallgattunk,
Kallós Zoltán albumából:
a lészpedi Szályka Rózsát
„Új guzsalyam mellyett
Fegyver roppanása
Pogány viérrel festett
Ablak villámlása.”

Ezt mindenki megtanulta
és megértette, mondták is,
hogy villámlott és dördült az ég,
a gyilkos tatár házba,
lakásba tört.

Ebben a négy sorban
éreztek a történelmet,
és ahogy hallgattuk
végig a lemezt,
Szályka Rózsa hangja
átsejlett ezer évet,
harmadjára már
a szokatlan hangzású
szó is életre kelt.

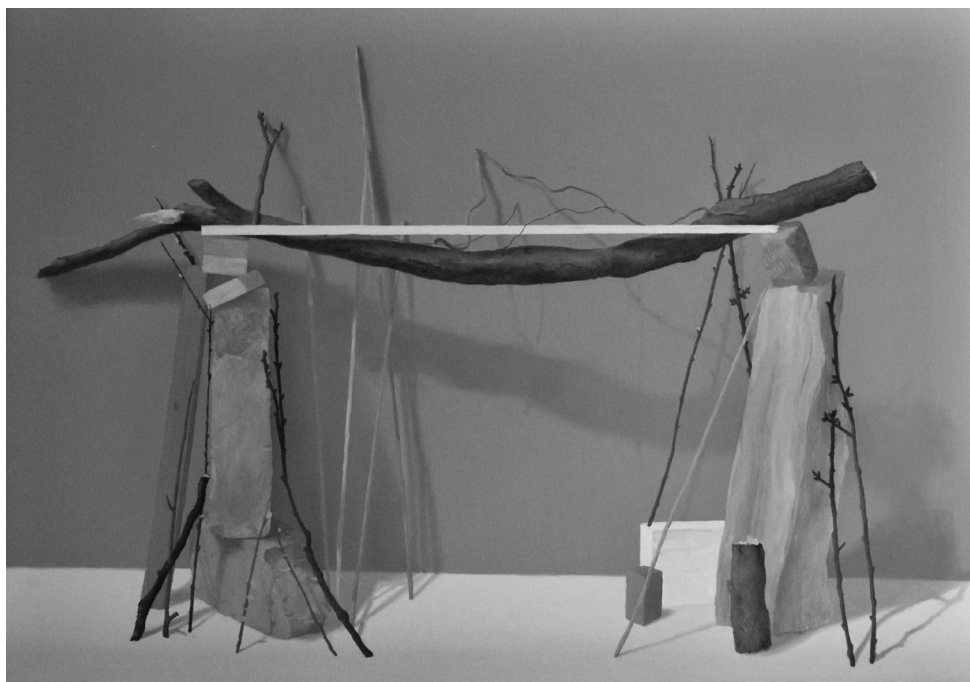
Mondogattuk:
Árpád népe ezer éve
így énekelt.

5. Lakiteleki sátor

Az én versemben
prózai idézet:

„1987-ben, szeptemberben
házunkban, kertünkben
lakodalmas sátorban
alakult meg az MDF.”

Ennyi a prózai idézet.
A többi már népköltészet.

Szilágyi Péter: Palinta